

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tracey Garvis Graves
ON THE ISLAND

Copyright © Tracey Garvis Graves, 2011

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01998-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NA PUSTOM OSTRVU

TREJSI GARVIS GREJVS

Prevela Bojana Veselinović

Beograd, 2017.

Posvećeno Mejri

ANA

Jun 2001.

Imala sam trideset godina kada se hidroavion kojim smo putovali Ti Džej Kalahan i ja srušio u Indijski okean. Ti Džej je imao šesnaest godina i već tri meseca je bio u remisiji od Hočkinovog limfoma. Pilot se zvao Mik, ali je preminuo pre nego što smo došli u kontakt s vodom.

Na aerodrom me je dovezao Džon, moj dečko, iako je bio tek treći na mom spisku želja, iza mame i sestre, Sare. Dok smo se probijali kroz gužvu vukući velike kofere s točkićima, pitala sam se da li je iko ostao u Čikagu danas, ili su svi odlučili da negde odputuju. Kada smo konačno stigli do šaltera *Ju Es ervejza*, službenik je uz osmeh nalepio etiketu na moj prtljag i dao mi bording kartu.

„Hvala vam, gospođice Emerson. Čekirao sam vas sve do Malea. Srećan put.“

Ubacila sam bording kartu u tašnu i okrenula se da se pozdravim sa Džonom. „Hvala ti što si me dovezao.“

„Ispratiću te, Ana.“

„Ne moraš“, odmahнула sam glavom.

Trgnuo se. „Ali želim.“

Ćutke smo koračali jedno kraj drugog, prateći uspořenu reku putnika koji su se međusobno tiskali. Na izlazu me je upitao: „Kako izgleda?“

„Mršav je i ćelav.“

Preletela sam pogledom preko gomile i osmehnula se kada sam spazila Ti Džeja. Glavu mu je sada prekrivala kratka smeđa kosa. Mahnula sam

mu, a on mi je uzvratilo klimnuvši glavom. Momak koji je sedeo pored njega gurnuo ga je laktom u rebra.

„Ko je drugi dečak?“, upitao je Džon.

„Mislim da je to njegov drug Ben.“

Opušteno su sedeli, obučeni u stilu najdražem većini šesnaestogodišnjaka: dug, širok sportski šorts, majica i patike s razvezanim pertlama. Na podu kraj Ti Džejevih nogu stajao je tamnoplavi ranac.

„Jesi li sigurna da želiš to da uradiš?“, upitao je Džon. Ruke je držao u zadnjim džepovima i zurio je u izlizani aerodromski tepih.

Pa, neko od nas mora nešto da preduzme. „Jesam.“

„Molim te, nemoj da donosiš konačne odluke dok se ne vratiš.“

Nisam mu skrenula pažnju na ironičnost njegovog zahteva. „Rekla sam ti da neću.“

Ipak, postojala je samo jedna opcija, ali sam odlučila da je odložim za kraj leta.

Džon me je obgrlio oko struka i poljubio me, što je trajalo nekoliko sekundi duže nego što bi trebalo na javnom mestu. Postiđeno sam se odmakla. Krajičkom oka videla sam da nas Ti Džej i Ben gledaju.

„Volim te“, rekao je.

Klimnula sam glavom. „Znam.“

Rezignirano je podigao svoju torbu i okačio mi je o rame. „Srećan put. Javi se kad stigneš.“

„Važi.“

Pratila sam ga pogledom sve dok se nije izgubio u gomili, a onda sam poravnala suknju i zaputila se ka momcima, koji su, dok sam im prilazila, gledali u pod.

„Zdravo, Ti Džej. Odlično izgledaš. Hoćemo li da krenemo?“

Njegove smeđe oči nakratko su se susrele s mojim. „Može.“ Malo se ugojio i lice mu više nije bilo onako bledo. Nosio je protezu, što ranije nisam primetila, i imao je mali ožiljak na bradi.

„Zdravo, ja sam Ana“, rekla sam momku koji je sedeo pored Ti Džeja. „Ti si verovatno Ben. Kakva je bila žurka?“

Zbunjeno je pogledao Ti Džeja. „Ovaj, nije bila loša.“

Izvadila sam mobilni da pogledam koliko je sati. „Odmah se vraćam, Ti Džej. Idem da vidim šta je s našim letom.“

Dok sam odlazila, čula sam kako Ben kaže: „Ortak, bebisiterka ti je riba boli glava.“

„Nije mi bebisiterka, već tutor, kretenu.“

Te reči me nisu dotakle. Predavala sam u srednjoj školi i povremene komentare momaka podivljalih hormona smatrala sam bezazlenim profesionalnim rizikom.

Nakon što sam se uverila da ćemo poleteti na vreme, vratila sam se i sela na praznu stolicu pored Ti Džeja. „Ben je otišao?“

„Aha. Njegovoj majci je dosadilo da kruži oko aerodroma. Nije hteo da je pusti da uđe s nama.“

„Hoćeš li da pojedeš nešto?“

Odmahnuo je glavom. „Nisam gladan.“

Sedeli smo u neprijatnoj tišini sve dok nije došlo vreme da se ukrcamo na avion. Ti Džej me je pratio kroz uski prolaz između sedišta u prvoj klasi. „Hoćeš ti do prozora?“, pitala sam.

Ti Džej je slegnuo ramenima. „Može. Hvala.“

Pomerila sam se i sačekala da sedne, a onda sam sela pored njega i vezala pojas. Iz ranca je izvukao CD plejer i stavio slušalice, suptilno mi stavivši do znanja da nije zainteresovan za razgovor. Izvadila sam knjigu iz ručne torbe. Pilot je odigao avion od zemlje, a Čikago je ostao iza nas.

Stvari su krenule naopako već u Nemačkoj. Let od Čikaga do Malea – glavnog grada Maldiva – trebalo je da traje nešto više od osamnaest sati, ali nakon mehaničkog kvara i odlaganja zbog vremenskih neprilika, proveli smo ostatak dana i pola noći na *Frankfurtskom međunarodnom aerodromu*, čekajući da nas avio-kompanija ubaci na drugi let. Ti Džej i ja sedeli smo na tvrdim plastičnim sedištima kada su nam u 3 ujutro potvrdili da polećemo narednim avionom. Protrljao je oči.

Pokazala sam ka nizu praznih sedišta. „Lezi ako hoćeš.“

„Nema potrebe“, rekao je, boreći se da ne zevne.

„Krećemo tek za nekoliko sati. Trebalo bi da odpavaš malo.“

„Zar ti nisi umorna?“

Bila sam iscrpljena, ali Ti Džej je odmor verovatno bio potrebniji nego meni. „Dobro sam ja. Slobodno leži.“

„Jesi li sigurna?“

„Potpuno.“

„Dobro.“ Blago se osmehnuo. „Hvala.“ Ispružio se preko sedišta i odmah zaspao.

Zurila sam kroz prozor i posmatrala avione kako sleću i poleću, i kako njihova crvena svetla trepere u mraku. Vazduh iz klima-uređaja bio je tako hladan da su mi se ruke naježile i sva sam se tresla, budući da sam bila u suknji i bluzi bez rukava. U obližnjem toaletu presvukla sam se u farmerke i duks sa dugim rukavima koje sam spakovala u ručnu torbu, a onda sam kupila šolju kafe. Kada sam se vratila, sela sam pored Ti Džeja, otvorila knjigu i počela da čitam. Probudila sam ga tri sata kasnije, kad su najavili naš let.

Bilo je još kašnjenja nakon što smo stigli do Šri Lanke – ovoga puta zbog manjka članova posade – pa sam u trenutku kad smo sleteli na međunarodni aerodrom u Maleu bila budna već trideset sati, a od kuće koju su Kalahanovi iznajmili preko leta delilo nas je još dva sata letenja hidroavionom. Tutnjalo mi je u slepoočnicama i pekle su me oči. Kad su nam rekli da nema rezervacija pod našim imenima, samo što nisam zaplakala.

„Ali imam broj rezervacije“, rekla sam službeniku i pružila mu zgužvani papir preko pulta. „Potvrdila sam rezervaciju pre nego što smo krenuli sa Šri Lanke. Dva sedišta. Ti Džej Kalahan i Ana Emerson. Možete li ponovo da pogledate?“

Službenik je proverio u kompjuteru. „Žao mi je“, rekao je. „Nema vaših imena na spisku. Hidroavion je pun.“

„A naredni let?“

„Uskoro će zaći sunce. Hidroavioni ne lete po mraku.“ Kad je primečio grč na mom licu, uputio mi je saosećajni pogled, otkucao nešto na tastaturi i uzeo telefon. „Videću šta mogu da učinim.“

„Hvala vam.“

Ti Džej i ja ušli smo u malu prodavnicu, gde sam kupila dve flaše vode. „Hoćeš jednu?“

„Ne, hvala.“

„Možeš da je staviš u ranac“, rekla sam, pruživši mu flašu. „Možda ti zatreba kasnije.“

Iskopala sam bočicu paracetamola iz tašne, istresla dve tablete u šaku i progutala ih uz malo vode. Seli smo na klupu i tad sam pozvala Ti Džejevu majku, Džejn, da joj kažem da nas ne očekuje pre jutra.

„Postoji mogućnost da nam pronađu avion, ali mislim da nećemo krenuti večeras. Hidroavioni ne lete kad padne mrak, pa ćemo možda morati da provedemo noć na aerodromu.“

„Baš mi je žao, Ana. Sigurno si iscrpljena“, rekla je.

„U redu je, zaista. Sutra sigurno stižemo.“ Pokrila sam telefon rukom. „Hoćeš li da se čuješ s mamom?“ Ti Džej je napravio grimasu i odmahnuo glavom.

Primetila sam da mi službenik maše. Smešio se. „Slušaj, Džejn, mislim da ćemo možda...“ Uto se veza prekinula. Vratila sam telefon u tašnu i sa strepnjom se zaputila ka šalteru.

„Jedan od pilota čartera može da vas odveze do ostrva“, rekao je službenik. „Putnici koje je trebalo da vozi zadržali su se na Šri Lanki i stižu tek sutra ujutro.“

Odahnula sam i osmehnula se. „Divno! Hvala vam što ste nam pronašli avion. Neizmerno sam vam zahvalna.“ Probala sam da ponovo pozovem Ti Džejve roditelje, ali nisam mogla da uspostavam vezu. Valjda će se mreža pojaviti kad sletimo na ostrvo. „Ti Džej, jesi li spreman?“

„Aha“, odgovorio je i zgrabio ranac.

Minibus nas je odvezao do stanice aero-taksija. Nakon što nam je službenik na šalteru proverio karte, izašli smo napolje.

Vreme na Maldivima podsetilo me je na parno kupatilo u mojoj tere-tani. Odmah su mi po čelu i potiljku izbile graške znoja. Farmerke i duks dugih rukava zadržavali su vreo, vlažan vazduh tik uz moju kožu, pa sam zažalila što se nisam ponovo presvukla u nešto laganije.

Da li je uvek ovako sparno?

Aerodromski službenik koji je stajao na molu pored hidroaviona koji se ljujuškao na vodi mahnulo nam je da pridemo. Kad smo Ti Džej i ja stigli do njega, otvorio nam je vrata. Sagnuli smo glavu i ušli u avion. Pilot je sedeo na svom mestu i osmehnuo se. Usta su mu bila puna čizburgera.

„Zdravo, ja sam Mik“, progovorio je kada je završio sa žvakanjem i progutao zalogaj. „Nadam se da vam ne smeta da prvo završim s večerom.“ Imao je, rekla bih, blizu šezdeset godina i bio je toliko debeo da je jedva stao u pilotsko sedište. Na sebi je imao bermude i najveću hipi majicu koju sam u životu videla. Bio je bos. Nausnice i čelo bili su mu orošeni znojem. Kad je pojeo poslednji zalogaj čizburgera, obrisao je lice maramicom.

„Ja sam Ana, a ovo je Ti Džej“, rekla sam uz osmeh i pružila mu ruku da se pozdravim. „Naravno da nam ne smeta.“

DHC twin oter imao je mesta za deset putnika i osećao se na gorivo i bud. Ti Džej je stavio pojas i zagledao se kroz prozor. Sela sam na sedište s druge strane prolaza, ugurala tašnu i ručnu torbu ispod sedišta i protrljala oči. Mik je pokrenuo motor. Od buke se ništa nije čulo, ali kada je okrenuo glavu u stranu videlo se da mu se usne pomeraju kao da komunicira s nekim preko slušalica. Udaljio se od mola i povećao brzinu i ubrzo smo se vinuli u vazduh.

Proklinjala sam sebe što ne mogu da spavam u avionu. Oduvek sam zavidela onima koji bi se onesvestili čim bi avion poleteo i ne bi se probudili sve dok točkovi ne dotaknu pistu. Pokušavala sam da zaspim, ali mi to zbog sunčeve svetlosti koja se probijala kroz prozore aviona i mog poremećenog bioritma nije polazilo za rukom. Kad sam odustala i otvorila oči, uhvatila sam Ti Džēja kako zuri u mene. Sudeći po izrazu njegovog lica i vrelini koja je preplavila moje, oboma nam je bilo neprijatno. Okrenuo se, stavio ranac pod glavu i nekoliko minuta kasnije zaspao.

Kako sam bila nervozna, odvezala sam pojas i otišla do Mika da pitam koliko još ima do sletanja.

„Negde oko sat vremena.“ Pokazao je rukom na kopilotsko sedište. „Sedi ako hoćeš.“

Sela sam i vezala pojas. Zaklonila sam dlanom oči od sunca i uživala u pogledu koji oduzima dah. Iznad nas je bilo kobaltnoplavo nebo bez oblaka, a ispod Indijski okean mentol-zelene i tirkizne boje.

Mik je pesnicom protrljao grudnu kost i posegao za pakovanjem antacida. Uzeo je tabletu i stavio je u usta. „Gorušica. To je zbog čizburgera. Ali šta ću kad su mnogo ukusniji od proklete salate.“ Nasmejao se, a ja sam s razumevanjem klimnula glavom.

„Odakle ste vas dvoje?“

„Iz Čikaga.“

„Čime se baviš u Čikagu?“ Ubacio je još jednu tabletu u usta.

„Predajem engleski drugom srednje.“

„Ah, letnji raspust.“

„Za mene nije. Preko leta obično dajem privatne časove učenicima.“ Pokazala sam na Ti Džēja. „Njegovi roditelji angažovali su me da mu pomognem da nadoknadi gradivo. Imao je Hočkinov limfom i dosta je propustio.“

„I mislio sam da izgledaš premlado da bi mu bila majka.“

Osmehnula sam se. „Njegovi roditelji i sestra otišli su tamo pre nekoliko dana.“

Nisam mogla da krenem kad i Kalahanovi jer je u državnoj srednjoj školi u kojoj sam predavala letnji raspust počeo nekoliko dana kasnije nego u privatnoj školi u koju je išao Ti Džej. Kad je Ti Džej to saznao, ubedio je roditelje da ostane u Čikagu preko vikenda i da doputuje sa mnom. Džejn Kalahan me je zvala da proveri da li je to u redu.

„Njegov drug Ben pravi žurku, na koju mu se baš ide. Jesi li sigurna da ti ne smeta?“, pitala je.

„Ni najmanje“, odgovorila sam. „Taman ćemo imati priliku da se upoznemo.“

Ti Džeja sam videla samo jednom, kad sam bila na razgovoru kod njegovih roditelja. Trebaće mu vremena da se opusti; uvek je bilo tako s novim učenikom, naročito ako je tinejdžer.

Iz misli me je prenuo Mikov glas. „Koliko ostajete?“

„Čitavo leto. Iznajmili su kuću na ostrvu.“

„Znači, on je dobro sada?“

„Jeste. Njegovi roditelji su mi rekli da je neko vreme bio ozbiljno bolestan, ali je već nekoliko meseci u remisiji.“

„Fino mesto za posao preko leta.“

Nasmejala sam se. „Bolje to nego biblioteka.“

Neko vreme leteli smo u tišini, a onda sam upitala: „Da li ovde zaista ima hiljadu i dvesta ostrva?“ Dotad sam izbrojala samo tri-četiri, raštrkana u okeanu poput delova ogromne slagalice. Čekala sam odgovor. „Mik?“

„Molim? Ah da, tako nekako. Samo je dve stotine naseljeno, ali pretpostavljam da će se to promeniti, s obzirom na ubrzani razvoj. Svakog meseca otvori se poneki novi hotel ili odmaralište.“ Tiho se nasmejao. „Svi bi da ugrabe deo raja.“

Mik je ponovo protrljao grudi, a onda je sklonio levu ruku s palice i ispružio je ispred sebe. Primetila sam bolnu grimasu na njegovom licu i svetlucanje znoja na čelu. „Jesi li dobro?“

„Dobro sam, samo nikad nisam imao ovako jaku gorušicu.“ Uzeo je još dve tablete antacida i zgužvao prazno pakovanje.

Unervozila sam se. „Da pozovemo nekoga? Mogu ja to da uradim ako mi pokažeš kako se koristi radio.“

„Ne, ne, proći će kad antacidi počnu da deluju.“ Duboko je udahnuo i osmehnulo se. „Hvala, u svakom slučaju.“

Nakratko je izgledalo kao je sve u redu, ali deset minuta kasnije podigao je desnu ruku s palice i protrljao levo rame. Niz lice mu se slivao znoj. Disanje mu je bilo plitko i meškoljio se na sedištu kao da ne može da nađe udoban položaj. Moja nervoza prerasla je u paniku.

Ti Džej se probudio. „Ana“, rekao je dovoljno glasno da mogu da ga čujem uprkos buci motora. Okrenula sam se. „Jel' stižemo uskoro?“

Odvezala sam se i otišla da sednem kod Ti Džēja. Kako nisam htela da vičem, privukla sam ga sebi i rekla: „Slušaj, prilično sam sigurna da Mik ima srčani udar. Ima bolove u grudima i užasno izgleda, ali on misli da je to zbog gorušice.“

„Molim?! Ozbiljno?“

Klimnula sam glavom. „Moj tata je prošle godine imao jak infarkt, pa umem da prepoznam znake. Mislim da se previše uplašio da bi priznao da nešto nije u redu.“

„A mi, šta ćemo? Može li i dalje da upravlja avionom?“

„Ne znam.“

Otišli smo do kokpita. Miku su obe šake bile na grudima, stisnute u pesnice. Oči su mu bile zatvorene. Slušalice su mu spale, a lice je poprimalo sivkastu boju.

Čučnula sam kraj njegovog sedišta, preplavljena strahom. „Mik“, rekla sam nervozno. „Moramo da pozovemo pomoć.“

Klimnuo je glavom. „Najpre ću da nas spustim, a onda će jedno od vas morati da se javi radiom“, kazao je teškom mukom, boreći se za vazduh. „Obucite prsluke za spasavanje. U spremištu su kod vrata. Posle toga sedite i vežite se.“ Lice mu se zgrčilo od bola. „Brzo!“

Srce mi je tuklo u grudima i telom mi je strujao adrenalin. Pojurili smo ka spremištu i počeli da preturamo.

„Zašto moramo da obučemo prsluke, Ana? Avion ima plovke, zar ne?“

Zato što se plaši da neće uspeti da nas spusti na vreme.

„Ne znam, možda je to standardna procedura. Slećemo usred okeana.“ Pronašla sam prsluke za spasavanje uglavljene između cilindrične kutije na kojoj je pisalo ČAMAC NA NADUVAVANJE i nekoliko čebadi. „Izvoli“, rekla sam i pružila prsluk Ti Džēju, a onda obukla svoj. Seli smo

i vezali pojaseve, pri čemu su mi se ruke toliko tresle da mi je to pošlo za rukom tek iz drugog pokušaja.

„Ti Džej, ako se onesvesti, moraću odmah da počnem s oživljavanjem, a ti ćeš morati da provališ kako funkcionise radio.“

Klimnuo je glavom, razrogačenih očiju. „Snaći ću se.“

Čvrsto se držeći za rukohvat, gledala sam kroz prozor kako se približavamo talasastoj površini okeana. Najednom smo, umesto da usporimo, počeli da ubrzavamo i padamo pod ostrim uglom. Pogledala sam ka prednjem delu aviona. Mik je nepomično ležao preko palice. Odvezala sam pojas i pojurila niz prolaz.

„Ana!“, povikao je Ti Džej i pokušao da me zadrži zgrabivši me za majicu.

Pre nego što sam stigla do kokpita, Mik se, ne puštajući palicu, trgnuo unazad usled snažnog grča koji mu je stegao grudi. Nos aviona naglo se podigao, pa smo o vodu najpre udarili repom, a onda smo nastavili da poskakujemo po talasima. Kad je vrh krila zaparao površinu vode, avion se oteo kontroli i počeo da se vrti ukrug.

Od siline udara izmaklo mi je tlo pod nogama, kao da mi je neko vezao konopac oko gležnjeva i naglo ga povukao. Uši mi je ispunio zvuk lomljave stakla i imala sam osećaj kao da letim kroz vazduh, nakon čega mi je, u trenutku kad se avion raspao, telo prožeo žestok bol.

Završila sam u okeanu. Nagutala sam se vode i bila sam potpuno dezorijentisana, ali me je prsluk za spasavanje podigao ka površini. Kad sam isplivala, počela sam nekontrolisano da kašljem, pokušavajući da izbacim vodu i dođem do daha.

Ti Džej! O bože, gde je Ti Džej?

Uplašila sam sa da je ostao zarobljen na svom sedištu jer nije uspeo da otkopča pojas. Žmirkajući zbog sunca, izbezumljeno sam se osvrnula oko sebe i dozivala ga. Taman kad sam pomislila da se sigurno udavio, isplivao je na površinu, gušeći se i boreći se za vazduh.

Zaplivala sam ka njemu. U ustima sam osećala ukus krvi i imala sam osećaj da će mi glava eksplodirati od bola. Kad sam stigla do Ti Džēja, uhvatila sam ga za ruku. Htela sam da mu kažem koliko sam srećna što se izvukao, ali nisam uspevala to da izgovorim. Naizmenično sam gubila svest i dolazila sebi.

Ti Džej je vikao da se probudim. Sećam se velikih talasa i toga da sam se ponovo nagutala vode, i ničega više nakon toga.

TI DŽEJ

Slana voda bila je svuda oko mene, ulazila mi je u nos, grlo, oči. Nisam mogao da dišem bez krkljanja. Ana je plivala ka meni. Plakala je, krvarila, vrištala. Uhvatila me je za ruku i pokušala nešto da kaže, ali joj je govor bio potpuno sjeban, pa nisam razumeo ni reč. Glava joj je najednom klonula i zagnjurila se u vodu. Povukao sam je za kosu. „Probudi se, Ana, probudi se!“ Uplašio sam se da će nas ogromni talasi razdvojiti, pa sam podvukao desnu ruku ispod kaiša na njenom prsluku za spasavanje i čvrsto ga držao. Podigao sam joj glavu. „Ana. Ana!“ *O bože*. Pošto su joj oči i dalje bile zatvorene i nije reagovala, podvukao sam levu ruku pod drugi kaiš prsluka i izvalio se na leđa tako da mi Ana leži na grudima.

Struja nas je udaljila od olupine. Delovi aviona su jedan za drugim nestajali ispod površine i uskoro više nije bilo nijednog. Trudio sam se da iz glave izbijem sliku Mika vezanog za sedište.

Plutao sam, ošamućen, srce mi je tuklo u grudima. Okružen beskrajnim talasima, trudio sam se da nas održim na površini i upinjao se da ne paničim.

Da li će znati da smo se srušili? Da li su nas pratili na radaru?

Moguće je da nisu, jer niko nije došao po nas.

Sunce je zašlo i nebo se smračilo. Ana je promrmljala nešto. Pomislio sam da će možda da se probudi, ali telo joj se treslo, a onda se ispopraćala po meni. Talasi su odmah sve spirali, ali ona je i dalje drhtala, pa sam je privukao k sebi, da je zagrejem. I meni je bilo hladno, mada mi se odmah nakon nesreće činilo da je voda topla. Pošto nije bilo ni tračka mesečine, jedva sam mogao da vidim površinu vode, koja više nije bila plava, već crna.

Brinuo sam se zbog ajkula. Izvukao sam ruku, stavio je Ani pod bradu i odigao joj glavu od mojih grudi. Osetio sam nešto toplo tik ispod mog vrata, na mestu gde je bila njeno lice. I dalje je krvarila? Pokušavao sam da je probudim, ali reagovala je samo kad bih joj prodrmao glavu. Nije progovarala, samo bi zastenjala. Nisam želeo da je povredim, ali hteo sam da znam da li je živa. Dugo se već nije mrdala, pa sam se prepao. U jednom trenutku ponovo se ispo vraćala. Drhtala je u mom naručju.

Trudio sam se da ostanem smiren i polako sam disao. Lakše mi je bilo da se s talasima nosim plutajući na leđima, pa smo Ana i ja jedrili na njima, prepušteni struji. Hidroavioni nisu leteli po mraku, ali bio sam uveren da će poslati neki po nas kad svane. Neko će do tada sigurno shvatiti da smo se srušili.

Moji roditelji ni ne znaju da smo bili u avionu.

Nizao se sat za satom. U mraku nisam mogao da vidim ajkule. Možda su bile tu, ali ja to nisam znao. Na trenutak sam, iscrpljen, zadremao, pustivši da mi noge vise umesto da ih održavam na površini. Trudio sam se da ne razmišljam o ajkulama koje možda kruže ispod nas.

Kada sam ponovo prodrmao Anu, nije reagovala. Činilo mi se da su joj se grudi i dalje dizale i spuštale, ali nisam bio siguran. Uto se začulo glasno pljuskanje. Momentalno sam se trgao. Anina glava je skliznula, pa sam je podigao. Pljuskanje se nastavilo. Bilo je maltene ritmično. Okrenuo sam se, zamišljajući ne jednu, nego pet, deset, možda i više ajkula. Nešto je štrčalo iz vode. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim šta je to. Zvuk su zapravo stvarali talasi koji su zapljuskivali greben koji je opasavao ostrvo.

U životu nisam osetio veće olakšanje, čak ni onda kada nam je lekar saopštio da je terapija bila uspešna i da se rak povukao.

Struja nas je nosila ka ostrvu, ali ipak ne direktno ka njemu. Ako nešto ne preduzmem, mimoići ćemo ga.

Kako nisam mogao da koristim ruke jer su i dalje bile zavučene ispod kaiševa Aninog prsluka, ostao sam na leđima i počeo da mlataram nogama. Ostao sam bez patike, ali me nije bilo briga; trebalo je odavno da ih izujem.

Kopno je i dalje bilo pedesetak metara od nas. Zapravo, bilo je dalje nego ranije, pa nisam imao drugog izbora do da oslobodim jednu ruku. Plivao sam na boku, a Anino lice paralo je vodu.

Podigao sam glavu. Bili smo blizu. Pluća su me pekla, ali sam mahnito mlatarao nogama i plivao što sam brže mogao.

Stigli smo do mirne lagune unutar grebena, ali nisam se zaustavio sve dok nisam uspeo nogama da dotaknem peskovito dno. Imao sam tek toliko snage da izvučem Anu iz vode na obalu, a onda sam se stropoštao kraj nje i onesvestio se.

Probudilo me je užareno sunce. Bio sam ukočen i sve me je bolelo i mogao sam da vidim samo na jedno oko. Seo sam i skinuo prsluk, a potom sam se okrenuo ka Ani. Lice joj je bilo otečeno i modro, s posekotinama po obrazima i čelu. Nepomično je ležala.

Srce mi je žestoko lupalo u grudima, ali naterao sam se da ispružim ruku i dotaknem joj vrat. Koža joj je bila topla. Kada sam pod prstima osetio puls, ponovo me je preplavilo olakšanje. Bila je živa, ali o povredama glave znao sam tek toliko da mogu da pretpostavim da ju je Ana imala. Šta ako se nikad ne probudi?

Oprezno sam je protresao. „Ana, čuješ li me?“ Kako nije reagovala, još jednom sam je prodrmao.

Čekao sam da otvori oči. Imala je divne, krupne, sivkasto-tamnoplave oči. To je bila prva stvar koju sam kod nje primetio kad je došla na razgovor s mojim roditeljima. Bilo mi je neprijatno što je ona toliko lepa, a ja sam bio mršav i ćelav i izgledao sam kao govno.

Hajde, Ana, hoću da ti vidim oči.

Ponovo sam je prodrmao, ovoga puta malo jače. Tada je konačno otvorila oči, i ja sam polako izdahnuo vazduh koji sam zadržavao.

ANA

Videla sam dve maglovite slike Ti Džeja kako se nadnose nada mnom. Treptala sam dok se nisu spojile u jednu. Po licu je imao posekotine, a levo oko mu je bilo otečeno i zatvoreno.

„Gde smo?“, upitala sam. Glas mi je drhtao, a ustima sam osećala ukus soli.

„Ne znam. Na nekom ostrvu.“

„A Mik?“

Ti Džej je odmahnuo glavom. „Ostaci aviona brzo su potonuli.“

„Ničega se ne sećam.“

„Onesvestila si se u vodi. Pošto nisam mogao da te probudim, mislio sam da si mrtva.“

Glava mi je pulsirala. Dodirnula sam čelo i trgla se kada sam napijala veliku čvorugu. Na slepoočnici sam osetila nešto lepljivo. „Je l' ja to krvarim?“

Ti Džej se nagnuo ka meni i prstima mi prolazio kroz kosu pokušavajući da otkrije mesto krvarenja. Jauknula sam kad ga je pronašao.

„Izvini“, rekao je. „Duboka posekotina. Nema sad mnogo krvi. Bilo je mnogo više dok smo bili u vodi.“

Obuzeo me je strah, preplavio mi je telo poput snažnog talasa. „Da li je bilo ajkula?“

„Ne znam. Nisam ih video, ali plašio sam se da će naići.“

Duboko sam udahnula i uspravila se. Sve oko mene se vrtelo. Spustila sam dlanove na pesak i ostala sam u tom položaju dok vrtoglavica nije popustila. „Kako smo dospeli ovde?“, pitala sam.

„Zavukao sam ruke ispod kaiševa tvog prsluka za spasavanje, pa smo plutali dok nas struja nije donela do obale. Tada sam te izvukao na pesak.“

Tek tad sam postala svesna šta je Ti Džej uradio. Posmatrala sam vodu i čutala. Razmišljala sam šta je moglo da se desi da me je pustio, ili da su se pojavile ajkule, ili da nismo naišli na ostrvo. „Hvala ti, Ti Džej.“

„Nema na čemu“, rekao je, nakratko me pogledavši u oči pre nego što je skrenuo pogled.

„Jesi li ti povređen?“, upitala sam.

„Ja sam dobro. Mislim da sam udario licem o sedište ispred sebe.“

Pokušala sam da ustanem, ali mi se zavrtilo u glavi. Ti Džej mi je pomogao da ponovo ustanem i ostanem na nogama. Odvezala sam prsluk za spasavanje i pustila da sklizne na pesak.

Okrenula sam se i pogledala ka središtu ostrva, koje je izgledalo kao na slikama koje sam videla na internetu, s tim što ovde nije bilo luksuznih hotela i vikendica. Blistavobeli pesak pod mojim bosim nogama bio je nalik šećeru; nisam imala predstavu šta se desilo s mojim patikama. Na plažu se nadovezivalo cvetno grmlje i tropska vegetacija, a iza njih se pružala šuma, sa gustim stablima čije su krošnje pravile zeleni pokrov. Sunce je bilo visoko na nebu i žestoko je peklo. Povetarac s okeana nije uspevao da rashladi moje zagrejano telo, pa mi je niz lice klizio znoj, a odeća mi se prilepila uz kožu.

„Moram ponovo da sednem.“ Uzburkalo mi se u stomaku i mislila sam da ću da povratim. Ti Džej je seo pored mene. Kad je mučnina konačno prošla, rekla sam: „Ne brini. Sigurno znaju da smo se srušili, poslaće avion po nas.“

„Imaš li predstavu gde smo?“, pitao je.

„Ne baš.“

Počela sam da crtam prstom po pesku. „Ostrva su grupisana tako da čine lanac od dvadeset i šest atola koji se pruža u pravcu sever-jug. Mi smo krenuli ovamo.“ Pokazala sam na jednu od tačaka koje sam napravila u pesku, pa sam prstom povukla liniju do druge. „Ovo je Male, odakle smo pošli. Pretpostavljam da smo sada negde između, osim ako nas struja nije odnela istočno ili zapadno. Ne znam da li se Mik držao rute, kao ni da li se za hidroavione predaje plan leta, niti da li ih prate na radaru.“

„Mama i tata su sigurno odlepili.“